

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA WE WROCŁAWIU

50-413 Wrocław, ul. Walońska 3-5
tel.(071)344 65 87, (071)34 05 920, fax (071)34 05 922
e-mail: wroclaw@uokik.gov.pl

RWR 61-26/09/AJ/

Wrocław, 28 maja 2010 r.

DECYZJA RWR 12/2010

I. Na podstawie art. 28 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 ze zm.) oraz stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy i § 5 ust. 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia z dnia 1 lipca 2009 r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 107 poz. 887), po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania w sprawie podejrzenia stosowania przez Wrocławską Wyższą Szkołę Informatyki Stosowanej we Wrocławiu, ul. Słubicka 29-33, praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów - działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów -

po uprawdopodobnieniu stosowania przez tego przedsiębiorcę praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, o których mowa w art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 i pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, polegających na:

1. zamieszczaniu we wzorcach umownych, stosowanych przy zawieraniu ze studentami umów na kierunkach: Informatyka; Turystyka i Rekreacja; Filologia Germańska; Filologia Angielska (§ 3 pkt 7) oraz umowy studiów podyplomowych (§ 3 pkt 6), postanowienia o treści: „*W następnych latach akademickich czesne może być zmienione w granicach inflacji obwieszczanej przez Prezesa GUS w Monitorze Polskim*”, które jest tożsame z postanowieniem umownym, wpisanym do Rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, m.in., pod pozycją nr 643,

2. naruszaniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji na skutek niedopełnienia obowiązku, wynikającego z art. 160 ust. 3 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 164 poz. 1365 ze zm.), poprzez nieokreślenie w umowach zawieranych ze studentami w formie pisemnej (określającej warunki odpłatności za studia na kierunkach: Informatyka; Turystyka i Rekreacja; Filologia Germańska; Filologia Angielska) wysokości opłat za wydanie elektronicznej legitymacji studenckiej, dyplomu ukończenia studiów, duplikatów i dodatkowych odpisów dyplomu, dodatkowego odpisu dyplomu w tłumaczeniu na język obcy, duplikatów indeksu, legitymacji studenckiej oraz legalizację dokumentów, pobieranych na podstawie § 20 rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 2 listopada 2006 r. w sprawie dokumentacji przebiegu studiów (Dz. U. Nr 224 poz. 1634 ze zm.),

3. Naruszeniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji na skutek niedopełnienia obowiązku, wynikającego z art. 160 ust. 3 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, poprzez nieokreślenie w umowie zawieranej ze studentami w formie pisemnej, określającej warunki odpłatności za studia podyplomowe, wysokości opłat za wydanie dokumentu stwierdzającego ukończenie studiów podyplomowych i jego duplikatu, pobieranych na podstawie § 20 rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego w sprawie dokumentacji przebiegu studiów,

i przyjęciu przez Wrocławską Wyższą Szkołę Informatyki Stosowanej we Wrocławiu zobowiązania do zaniechania tych działań poprzez:

ad 1. wprowadzenie – do umów już istniejących w obrocie prawnym i będących w trakcie wykonywania, a także zawieranych w przyszłości, które były lub będą sporządzone w oparciu o wzorzec umowy, stosowany przy zawieraniu ze studentami umów na kierunkach: Informatyka; Turystyka i Rekreacja; Filologia Germańska; Filologia Angielska oraz umowy studiów podyplomowych – postanowienia o uprawnieniu konsumenta do jednostronnego rozwiązania umowy z przypadku zmiany stawki czesnego (w odniesieniu do postanowień § 3 pkt 7 umowy o studia I stopnia oraz § 3 pkt 6 umowy o studia podyplomowe),

ad 2 i 3. wprowadzenie – do umów już istniejących w obrocie prawnym i będących w trakcie wykonywania, a także zawieranych w przyszłości, które były lub będą sporządzone w oparciu o wzorzec umowy, stosowany przy zawieraniu ze studentami umów na kierunkach: Informatyka; Turystyka i Rekreacja; Filologia Germańska; Filologia Angielska oraz umowy studiów podyplomowych – postanowienia określającego wysokość opłat pobieranych za wydawanie dokumentów, o których mowa w § 20 rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego w sprawie dokumentacji przebiegu studiów,

nakłada się na Wrocławską Wyższą Szkołę Informatyki Stosowanej we Wrocławiu obowiązek wykonania zobowiązania, o którym mowa wyżej, w terminie jednego miesiąca od daty uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

II. Na podstawie art. 28 ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy i § 5 ust. 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów,

nakłada się na Wrocławską Wyższą Szkołę Informatyki Stosowanej we Wrocławiu obowiązek złożenia sprawozdania o stopniu realizacji przyjętego zobowiązania w terminie dwóch miesięcy od daty uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

UZASADNIENIE

1. Postanowieniem nr 250/2009 z dnia 26 października 2009 r., Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej także jako „Prezes Urzędu”) wszczął z urzędu postępowanie w sprawie podejrzenia stosowania przez Wrocławską Wyższą Szkołę Informatyki Stosowanej we Wrocławiu (dalej także jako „Uczelnia”, „WWSIS”) praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, o której stanowi art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 i pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów (dalej także jako „ustawa o ochronie (...)"), polegającej na:

1. Zamieszczeniu we wzorcach umownych, stosowanych przy zawieraniu ze studentami umów na kierunkach: Informatyka; Turystyka i Rekreacja; Filologia Germańska; Filologia Angielska (§ 3 pkt 7) oraz umowy studiów podyplomowych (§ 3 pkt 6), postanowienia o treści: „W następnych latach akademickich czesne może być zmienione w granicach inflacji obwieszczanej przez Prezesa GUS w Monitorze Polskim”, które może być tożsame z postanowieniem umownym, wpisanym do Rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego, między innymi pod pozycją nr 643.

2. Naruszeniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji na skutek niedopełnienia obowiązku, wynikającego z art. 160 ust. 3 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 164 poz. 1365 ze zm.), poprzez nieokreślenie w umowach zawieranych ze studentem w formie pisemnej (określającej warunki odpłatności za studia na kierunkach: Informatyka; Turystyka i Rekreacja; Filologia Germańska; Filologia Angielska) wysokości opłat za wydanie elektronicznej legitymacji studenckiej, dyplomu ukończenia studiów, duplikatów i dodatkowych odpisów dyplomu, dodatkowego odpisu dyplomu w tłumaczeniu na język obcy, duplikatów indeksu, legitymacji studenckiej oraz legalizację dokumentów w wysokości określonej przepisami powszechnie obowiązującego prawa, pobieranych na podstawie § 20 rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 2 listopada 2006 r. w sprawie dokumentacji przebiegu studiów (Dz. U. Nr 224 poz. 1634 ze zm.).

3. Naruszeniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji na skutek niedopełnienia obowiązku, wynikającego z art. 160 ust. 3 ww. ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym, poprzez nieokreślenie w umowie zawieranej ze studentem w formie pisemnej, określającej warunki odpłatności za studia podyplomowe, wysokości opłat za wydanie dokumentu stwierdzającego ukończenie studiów podyplomowych i jego duplikatu, pobieranych na podstawie § 20 ww. rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 2 listopada 2006 r. w sprawie dokumentacji przebiegu studiów.

Jednocześnie, ww. postanowieniem, Prezes Urzędu zawiadomił o zaliczeniu w poczet dowodów całości informacji dotyczących Wrocławskiej Wyższej Szkoły Informatyki Stosowanej we Wrocławiu, zebranych w trakcie postępowania wyjaśniającego, o sygn. RWR 403-21/09/KK.
(dowód: karta 1-3).

2. W odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu postępowania, Uczelnia oświadczyła, że jest gotowa powtórzyć zapisy powołanego rozporządzenia we wzorcach umowy o studia i zadeklarowała wolę współpracy z Prezesem Urzędu. Wskazała, że w swej działalności kieruje się zawsze dążeniem do przestrzegania prawa. Dotyczy to zarówno powinności w zakresie zapewnienia odpowiednich standardów kształcenia, jak i przestrzegania reguł obrotu konsumenckiego.

Nadto wyjaśniła powody, dla których stosowała kwestionowane postanowienia w obrocie konsumenckim. I tak, ustosunkowując się do pierwszego z zarzutów, Uczelnia zauważyła, że zastrzeżenie w umowie możliwości zmiany czesnego w granicach inflacji różni się od postanowienia umownego wpisanego do rejestru klauzul niedozwolonych pod pozycją 643. Jej zdaniem, niedozwolonym elementem w klauzuli wpisanej do Rejestru klauzul niedozwolonych jest odniesienie do nieostrego kryterium jakim są aktualne koszty kształcenia. Odniesienia do zmian czesnego w związku z aktualnymi kosztami kształcenia nie ma natomiast we wzorcach umownych stosowanych przez Uczelnię. Postanowienie to odnosi

się przy tym do głównego świadczenia, określając je w sposób jednoznaczny (art. 385¹ § 1 zd. 2 k.c.). Umowa regulująca odpłatność za studia ma charakter ciągły, z tego względu dopuszczalne jest zastrzeżenie możliwości zmiany czesnego przy zastosowaniu obiektywnego kryterium. Z tego względu postanowienie to zarówno jednoznacznie ustala główne świadczenie, jak również nie kształtuje obowiązków konsumenta (studenta) w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy.

Odnosząc się do zarzutu 2 i 3, Uczelnia stwierdziła, że stosując we wzorcach umów ze studentami postanowienie o następującej treści: „Uczelnia pobiera opłatę (...) za wydanie wypisu z indeksu 15,00 zł, a także opłaty za wydanie elektronicznej legitymacji studenckiej, dyplomu ukończenia studiów, duplikatów i dodatkowych odpisów dyplomu, dodatkowego odpisu dyplomu w tłumaczeniu na język obcy, duplikatów indeksu, legitymacji studenckiej oraz legalizację dokumentów w wysokości określonej przepisami powszechnie obowiązującego prawa”, nie naruszała obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji. Jej zdaniem opłaty za wydawane przez Uczelnię dokumenty mają charakter administracyjny i z tego względu nie mieszczą się w hipotezie normy z art. 160 ust. 3 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, a zatem nie muszą być określane na drodze umownej. WWSIS stwierdziła, że odniesienie do obowiązujących przepisów jest bardziej praktyczne, niż powtarzanie stawek zawartych w rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 2 listopada 2006 r. w sprawie dokumentacji przebiegu studiów, gdyż w przeciwnym razie, przy każdej zmianie stawek zawartych w rozporządzeniu, konieczne byłoby aneksowanie umowy o studia.
(dowód: karta nr 5-9).

Prezes Urzędu ustalił następujący stan faktyczny:

1. Wrocławska Wyższa Szkoła Informatyki Stosowanej we Wrocławiu, przy ul. Słubickiej 29-33, jest niepubliczną szkołą wyższą, utworzoną na podstawie pozwolenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 28 czerwca 2004 r. (nr DSW-3-4001/459-JG/04). Termin ważności pozwolenia na utworzenie został przedłużony do dnia 30 września 2010 r. na podstawie decyzji Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 20 kwietnia 2009 r. (MNiSW-DNS-WUN-6013-776-5/KT/09). Uczelnia działa na podstawie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym oraz postanowień Statutu WWSIS, posiada osobowość prawną, a jej założycielem jest Fundacja Edukacji Europejskiej (wpisana do Krajowego Rejestru Sądowego przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Fabrycznej we Wrocławiu pod nr KRS 00000129873). Zgodnie z wpisem do rejestru niepaństwowych uczelni zawodowych – dokonany na podstawie decyzji Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 20 sierpnia 2004 r. (nr DSW-3-4001/620-TT/04) - ogólny kierunek działalności Uczelni to „Kształcenie na poziomie wyższych studiów zawodowych na kierunku informatyka.”

(dowód: karta nr 35-37 oraz karta nr 23-40 akt o sygn. RWR 403-21/09/KK).

2. W związku z prowadzoną działalnością edukacyjną, przy zawieraniu ze studentami umów na kierunkach: Informatyka; Turystyka i Rekreacja; Filologia Germańska; Filologia Angielska (§ 3 pkt 7) oraz umowy studiów podyplomowych (§ 3 pkt 6), Uczelnia stosuje w obrocie z konsumentami wzorce umowne, zawierające postanowienia o treści: „W następnych latach akademickich czesne może być zmienione w granicach inflacji obwieszczonej przez Prezesa GUS w Monitorze Polskim”.

(dowód: karta nr 6-20 akt o sygn. RWR 403-21/09/KK).

3. W umowach zawieranych ze studentem w formie pisemnej (określających warunki odpłatności za studia na kierunkach: Informatyka; Turystyka i Rekreacja; Filologia Germańska; Filologia Angielska) Uczelnia nie podaje wysokości opłat za wydanie

elektronicznej legitymacji studenckiej, dyplomu ukończenia studiów, duplikatów i dodatkowych odpisów dyplomu, dodatkowego odpisu dyplomu w tłumaczeniu na język obcy, duplikatów indeksu, legitymacji studenckiej oraz legalizację dokumentów w wysokości określonej przepisami powszechnie obowiązującego prawa, pobieranych na podstawie § 20 rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego w sprawie dokumentacji przebiegu studiów.

(dowód: karta nr 7, 11, 14, 17 akt o sygn. RWR 403-21/09/KK).

4. W umowach zawieranych ze studentem w formie pisemnej, określającej warunki odpłatności za studia podyplomowe, Uczelnia nie podaje wysokości opłat za wydanie dokumentu stwierdzającego ukończenie studiów podyplomowych i jego duplikatu, pobieranych na podstawie § 20 ww. rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego w sprawie dokumentacji przebiegu studiów.

(dowód: karta nr 19 akt o sygn. RWR 403-21/09/KK).

5. W Rejestrze postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, pod pozycją 643, zamieszczono postanowienie o treści: „Wysokość czesnego może ulegać zmianom w zależności od inflacji i aktualnych kosztów kształcenia” - wyrok Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 5 października 2005, sygn. akt XVII Amc 20/05.

(dowód: Rejestr postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone dostępny na stronie: www.uokik.gov.pl/pl/ochrona_konsumentow/niedozwolone_klauzule/rejestr_klauzul_niedozwolonych/).

6. W roku akademickim 2009/2010 na Uczelni studiuje łącznie 1363 studentów (dotyczy wszystkich kierunków i rodzajów studiów).

(dowód: karta nr 21).

7. W dniu 7 maja 2010 r. Uczelnia przedłożyła wzorce umowne (określające odpłatność za studia I stopnia oraz za studia podyplomowe – w ramach wszystkich prowadzonych kierunków), zmienione w sposób uwzględniający zarzuty Prezesa Urzędu. We wzorcach umownych, stosowanych przy zawieraniu ze studentami umów na kierunkach: Informatyka; Turystyka i Rekreacja; Filologia Germańska; Filologia Angielska (§ 3 pkt 7) oraz umowy studiów podyplomowych (§ 3 pkt 6), dopisano zdanie 2 o treści: „W przypadku zmiany czesnego student może jednostronnie rozwiązać umowę, składając pisemne oświadczenie”.

We wzorcu umowy stosowanym przy zawieraniu ze studentami umów w formie pisemnej (określającej warunki odpłatności za studia na kierunkach: Informatyka; Turystyka i Rekreacja; Filologia Germańska; Filologia Angielska) w § 3 dopisano ustęp 15 o treści:

„Za wydanie dokumentów Uczelnia pobiera opłaty w wysokości:

- a) legitymacji studenckiej – 5 zł;
- b) elektronicznej legitymacji studenckiej – 17 zł;
- c) indeksu – 4 zł;
- d) wypisu z indeksu – 15 zł;
- e) dyplomu ukończenia studiów wraz z dwoma odpisami – 60 zł;
- f) dokumentu stwierdzającego ukończenie studiów podyplomowych – 30 zł;
- g) odpisu dyplomu w tłumaczeniu na język obcy – 40 zł.”

We wzorcu umowy stosowanym przy zawieraniu ze studentami umów, określającej warunki odpłatności za studia podyplomowe, w § 3 dopisano ustęp 10 o treści:

„Za wydanie dokumentów Uczelnia pobiera opłaty w wysokości:

- a) za wydanie legitymacji studenckiej – 5 zł;
- b) za wydanie elektronicznej legitymacji studenckiej – 17 zł;

- c) za wydanie indeksu – 4 zł;
- d) wypisu z indeksu – 15 zł;
- e) za wydanie dyplomu ukończenia studiów wraz z dwoma odpisami – 60 zł;
- f) za wydanie dokumentu stwierdzającego ukończenie studiów podyplomowych – 30 zł;
- g) za wydanie dodatkowego odpisu dyplomu w tłumaczeniu na język obcy – 40 zł.”
- h) za wydanie duplikatu dokumentu pobiera się opłatę o połowę wyższą niż za wydanie oryginału;
- i) za legalizację dokumentów przeznaczonych do obrotu prawnego z zagranicą pobiera się opłatę w wysokości 19 zł.”

W tym samym piśmie z 7 maja 2010 r., WWSiS zobowiązała się do dokonania zmian w umowach będących w trakcie wykonywania, a także zawieranych w przyszłości, które są lub będą sporządzone w oparciu o wzorzec umowy, stosowany przy zawieraniu ze studentami umów na kierunkach: Informatyka; Turystyka i Rekreacja; Filologia Germańska; Filologia Angielska oraz umowy studiów podyplomowych. Po pierwsze, poprzez dopisanie postanowienia o uprawnieniu konsumenta do jednostronnego rozwiązania umowy z przypadku zmiany stawki czesnego (w odniesieniu do postanowień § 3 pkt 7 umowy o studia I stopnia oraz § 3 pkt 6 umowy o studia podyplomowe), a także postanowienia określającego wysokość opłat pobieranych za wydawanie dokumentów, o których mowa w § 20 rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego w sprawie dokumentacji przebiegu studiów,
(dowód: karty nr 29-34).

Mając na uwadze zebrany materiał dowodowy, Prezes Urzędu zważył:

Podstawą do rozstrzygnięcia sprawy na podstawie przepisów ustawy o ochronie (...) jest uprzednie zbadanie przez Prezesa Urzędu, czy w danej sprawie zagrożony został interes publicznoprawny. Stwierdzenie, że to nastąpiło pozwala na realizację - wskazanego w art. 1 ust. 1 – celu tej ustawy, którym jest określenie warunków rozwoju i ochrony konkurencji oraz zasady podejmowanej w interesie publicznym ochrony interesów przedsiębiorców i konsumentów. Prezes Urzędu uznał, że rozpatrywana sprawa ma charakter publicznoprawny, albowiem wiąże się z ochroną interesu szerokiej grupy konsumentów, do której należą aktualni i potencjalni studenci WWSiS. Interes publicznoprawny przejawia się także w postaci zbiorowego interesu konsumentów, co oznacza, że naruszenie zbiorowego interesu konsumentów jest jednocześnie naruszeniem interesu publicznoprawnego. Taki stan rzeczy spowodował, że uzasadnione było w niniejszej sprawie podjęcie przez Prezesa Urzędu działań przewidzianych w ustawie o ochronie (...), zmierzających do zapewnienia ochrony zbiorowych interesów konsumentów.

Ustalony stan faktyczny sprawy spowodował, że Prezes Urzędu uznał, że możliwe jest wydanie decyzji kończącej sprawę na podstawie art. 28 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Przepis ten stanowi, że jeżeli w toku postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów zostanie uprawdopodobnione – na podstawie okoliczności sprawy, informacji zawartych w zawiadomieniu lub innych informacji będących podstawą wszczęcia postępowania – że przedsiębiorca stosuje praktykę, o której mowa w art. 24, a przedsiębiorca, któremu jest zarzucane naruszenie tego przepisu, zobowiąże się do podjęcia lub zaniechania określonych działań zmierzających do zapobieżenia tym naruszeniom, Prezes Urzędu może, w drodze decyzji, nałożyć obowiązek wykonania tych zobowiązań.

W tym stanie rzeczy, w celu zastosowania w przedmiotowej sprawie art. 28 ustawy o ochronie (...), zachodzi konieczność uprawdopodobnienia naruszenia przez WWSiS art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Przepis art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie (...)

ustanawia generalną zasadę, w myśl której „zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.” Definicja „praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów” została zawarta w art. 24 ust. 2 ustawy, który stanowi, że „przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy”. Przepis ten zawiera także przykładowe wyliczenie tych zachowań przedsiębiorców, które są uważane za naruszające zbiorowe interesów konsumentów. W otwartym katalogu zakazanych praktyk ustawodawca umieścił: stosowanie postanowień wzorów umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone; naruszenie przez przedsiębiorcę obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji oraz nieuczciwe praktyki rynkowe lub czyny nieuczciwej konkurencji. Z powyższego wynika, że aby określone zachowanie mogło zostać uznane za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, konieczne jest łączne spełnienie trzech przesłanek:

- 1) działanie podmiotu będącego przedsiębiorcą,
- 2) które jest bezprawne
- 3) i jednocześnie godzi w zbiorowe interesy konsumentów.

Ad 1) Status przedsiębiorcy.

Ustawa o ochronie (...) obejmuje pojęciem „przedsiębiorcy” także podmioty, których działalność nie kojarzy się z typową działalnością gospodarczą. Takimi podmiotami są niepaństwowe uczelnie wyższe. Organizowanie i prowadzenie szkoły wyższej z odpowiednim programem nauczania stanowi świadczenie usług o charakterze użyteczności publicznej, podmiot organizujący i prowadzący takie nauczanie może być uznany za przedsiębiorcę w rozumieniu art. 4 pkt 1 lit. a) ustawy o ochronie (...). Tym samym podmiot ten (w niniejszej sprawie WWSIS) posiada legitymację bierną w postępowaniu w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, zaś osoby (słuchacze), które korzystają z usług tej uczelni odpłatnie, stosownie do zawieranych w tym zakresie umów, są konsumentami w rozumieniu art. 4 pkt 12 ustawy o ochronie (...). Powyższe stanowisko Prezesa Urzędu znajduje swoje potwierdzenie w orzecznictwie sądowym. I tak, w wyroku z dnia 9 marca 2006 r. Sąd Najwyższy (sygn. akt I CSK 135/05) uznał prowadzącego szkołę policealną za przedsiębiorcę. Również Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 3 lipca 2003 r. (sygn. akt III CZP 38/03) stwierdził, iż niepaństwowe szkoły wyższe posiadają na gruncie prawa cywilnego status przedsiębiorcy. Sąd Najwyższy ocenił, iż „Odpłatne i systematyczne wykonywanie przez szkołę zajęć dydaktycznych jest wykonywaniem przez osobę prawną we własnym imieniu, zawodowo działalności usługowej w sposób zorganizowany i ciągły. Działalność taka, wykonywana przez uprawnionych pracowników uczelni, charakteryzuje się profesjonalnym charakterem, jest podporządkowana regułom opłacalności i racjonalnego gospodarowania, jest działaniem wykonywanym na własny rachunek uczelni jako odrębnej osoby prawnej, a nie na rachunek jej założyciela, a ponadto charakteryzuje się niewątpliwie powtarzalnością działań i uczestnictwem w obrocie gospodarczym”. Natomiast w wyroku z dnia 7 kwietnia 2004 r. (sygn. akt III SK 22/2004) Sąd Najwyższy orzekł, iż „Uczelnia niepaństwowa jest przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (j. t.: Dz. U. z 2003 r. Nr 86, poz. 804 ze zm.)” – obecnie art. 4 pkt 1 lit. a) ustawy o ochronie (...).

Ad 2) Bezprawność działania.

Zarzut 1. Orzeczony na mocy wyroku Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wpis danego postanowienia umownego do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, prowadzonego przez Prezesa Urzędu oznacza, że od tego momentu stosowanie takiej klauzuli jest zakazane we wszystkich wzorcach umownych. Sąd Najwyższy w uchwale

z dnia 13 lipca 2006 r. (sygn. akt III SZP 3/06) stwierdził, że „(...) stosowanie postanowień wzorców umów o treści tożsamej z treścią postanowień uznanych za niedozwolone prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów i wpisanych do rejestru, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2 k.p.c., może być uznane w stosunku do innego przedsiębiorcy za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów (...)”.

Jak wynika z ustaleń, Uczelnia w umowach o warunkach płatności za studia posługuje się zapisem o treści: „W następnych latach akademickich czesne może być zmienione w granicach inflacji obwieszczanej przez Prezesa GUS w Monitorze Polskim”. W ocenie Prezesa Urzędu postanowienie to jest tożsame z postanowieniem wpisanym do Rejestru klauzul pod poz. 643, które brzmi „Wysokość czesnego może ulegać zmianom w zależności od inflacji i aktualnych kosztów kształcenia” (wyrok SOKiK z dnia 05.10.2005 r., sygn. akt XVII Amc 20/05). W uzasadnieniu tego wyroku Sąd stwierdził: „O ile pozwana szkoła ma pełne prawo do podwyższenia wysokości czesnego w zależności od inflacji i aktualnych kosztów kształcenia, o tyle studentowi (konsumentowi) powinno być gwarantowane prawo odstąpienia od zawartej umowy, gdy nie jest on w stanie ponieść kosztów podwyżki. Wzorzec, którym posługuje się pozwana takiego uprawnienia dla studenta nie przewiduje.”

W rozpatrywanej sprawie zachodzi zatem sytuacja analogiczna do przedstawionej w powyższym wyroku. Zarzucana bezprawność działania Uczelni nie polega jednak na zastrzeżeniu możliwości podwyżki czesnego. Taka podwyżka oczywiście jest dopuszczalna i może nastąpić w zależności od inflacji i – czego zresztą nie kwestionował SOKiK - aktualnych kosztów kształcenia. Przedmiotowy spór nie dotyczy kryteriów wzrostu opłaty za czesne. Uzależnienie podwyżki czesnego od kryteriów obiektywnych - na co główny nacisk kładła WWSIS w odpowiedzi na postawione zarzuty, jako argument na swoją obronę - jest zasadą w świetle dotychczasowego orzecznictwa konsumenckiego. Istota niniejszej sprawy dotyczy natomiast tego, by umowa gwarantowała studentowi prawo odstąpienia od zawartej umowy w razie wprowadzenia podwyżki. Wzorce umów stosowane przez WWSIS nie zastrzegają dla konsumenta prawa odstąpienia od umowy w razie zmiany ceny świadczenia. Przy okazji Prezes Urzędu twierdzi, że postanowienie objęte pierwszym zarzutem nie odnosi się do głównego świadczenia, gdyż nie określa wysokości czesnego (jako jednego z głównych świadczeń konsumenta), lecz reguluje kwestię zmiany wysokości tego świadczenia. Postanowienie to pozostaje zatem w związku z postanowieniem określającym główne świadczenie strony, lecz bezpośrednio nie reguluje tego świadczenia.

Jak wynika z wyroku SOKiK z dnia 25 marca 2004 r. (sygn. akt XVII Ama 51/03), w oparciu o art. 24 ust. 2 ustawy o ochronie (...) można sformułować samoistną przesłankę bezprawności, jeżeli ustalą się, że przedsiębiorca stosował postanowienia wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone. A zatem wykazanie, że przedsiębiorca wprowadził do obrotu wzorzec umowy zawierający postanowienia o treści już wpisanej do rejestru klauzul abuzywnych stanowi wystarczającą przesłankę do uznania bezprawności działania tego przedsiębiorcy. Jak wcześniej wskazano, dla uznania, iż klauzula wpisana do rejestru i klauzula z nią porównywana są tożsame nie jest konieczna dokładna literalna identyczność tych postanowień. Rozbieżność użytych wyrażań, zmiana szyku zdania czy zastosowanie synonimów nie eliminuje abuzywnego charakteru ocenianego postanowienia. By zaistniała możliwość uznania dwóch postanowień za tożsame wystarczy, by hipoteza postanowienia kwestionowanego w toku postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów mieściła się w hipotezie klauzuli wpisanej do rejestru. „Nie jest konieczna literalna zgodność porównywalnych klauzul. Głównym czynnikiem przesądzającym powinien być, zdaniem Sądu, zamiar, cel jakiemu ma służyć kwestionowana klauzula. Jeśli jest on zgodny z celem utworzenia klauzuli uznanej za

niedozwoloną, można uznać, iż obie są tożsame” (wyrok SOKiK z dnia 25 maja 2005 r. sygn. akt XVII Ama 46/04). Stanowisko to znalazło potwierdzenie we wspomnianej wcześniej uchwale SN z dnia 13 lipca 2006 r., sygn. akt III SZP 3/06, w której Sąd ten argumentował, iż „stosowanie klauzuli o zbliżonej treści do klauzuli wpisanej do rejestru, która wywołuje takie same skutki, godzi przecież tak samo w interesy konsumentów, jak stosowanie klauzuli identycznej co wpisana do rejestru”.

Zasadne jest zatem twierdzenie, że postanowienie objęte pierwszym zarzutem jest tożsame z postanowieniem wpisanym do rejestru klauzul abuzywnych pod numerem 643. Za uprawdopodobnione uznać należy, że działanie Uczelni, polegające na stosowaniu w umowach o warunkach płatności za studia postanowienia o treści: „W następnych latach akademickich czesne może być zmienione w granicach inflacji obwieszczonej przez Prezesa GUS w Monitorze Polskim”, jest działaniem bezprawnym.

Zarzut 2 i 3. Przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów co do zasady nie regulują konstrukcji bezprawności działań przedsiębiorcy. Prezes Urzędu, oceniając zachowanie przedsiębiorcy pod kątem ewentualnego naruszenia przepisów zakazujących stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, musi zatem stosować inne akty prawa powszechnie obowiązującego i na ich podstawie stwierdzić, czy działanie przedsiębiorcy jest bezprawne. Podnieść przy tym należy, że bezprawność w rozumieniu przepisów z zakresu ochrony konkurencji i konsumentów jest taką cechą działania, która polega nie tylko na jego sprzeczności z normami prawa, ale także z zasadami współzycia społecznego bądź dobrymi obyczajami bez względu na winę, a nawet świadomość sprawcy. Dla ustalenia bezprawności działania wystarczy zatem ustalenie, że określone zachowanie koliduje z przepisami prawa, zasadami współzycia społecznego czy dobrymi obyczajami.

Zgodnie z art. 160 ust. 3 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, warunki odpłatności za studia określa umowa zawarta między uczelnią a studentem w formie pisemnej. Przepisy ustawy nie precyzują zakresu uregulowania, jaki winien zostać zawarty w treści takiej umowy. Przywołany przepis wskazuje jedynie, iż umowa ta ma „określać warunki odpłatności za studia”. Nie daje to jednak podstaw do przyjęcia, iż fragmentaryczne uregulowanie tych kwestii w umowie jest wystarczające. Tymczasem, we wzorcu umowy stosowanym przez WWSIS, § 3 ust. 11 brzmi: „Uczelnia pobiera opłatę w wysokości czterech miesięcznych rat czesnego za reaktywację studiów, dwóch miesięcznych rat czesnego za egzamin dyplomowy, jednej miesięcznej raty czesnego za wpis warunkowy na semestr, za wydanie wypisu z indeksu 15,00 zł, a także opłaty za wydanie elektronicznej legitymacji studenckiej, dyplomu ukończenia studiów, duplikatów i dodatkowych odpisów dyplomu, dodatkowego odpisu dyplomu w tłumaczeniu na język obcy, duplikatów indeksu, legitymacji studenckiej oraz legalizację dokumentów **w wysokości określonej przepisami powszechnie obowiązującego prawa**” (podkr. UOKiK). Postanowienie to dotyczy wzorca umownego objętego drugim zarzutem postępowania. W przypadku zaś umowy określającej warunki odpłatności za studia podyplomowe, WWSIS w ogóle nie podaje wysokości opłat za wydanie dokumentu stwierdzającego ukończenie studiów podyplomowych i jego duplikatu.

Należy w tym miejscu zauważyć, że wzorec umowy wykorzystywany przez WWSIS odsyła w tym zakresie do „przepisów powszechnie obowiązującego prawa”, nie precyzując, o jakich przepisach mowa. Z umowy stosowanej przez Uczelnię wynika zatem jedynie, że student jest zobowiązany do ponoszenia opłat w toku studiów, jednak oprócz opłaty za semestr, umowa nie wskazuje wysokości pozostałych opłat.

W ocenie Prezesa Urzędu, zawarcie w treści umowy zobowiązania studenta do uiszczania opłat „w wysokości określonej przepisami powszechnie obowiązującego prawa”,

w żaden sposób nie stanowi wypełnienia obowiązku „określenia” w umowie warunków odpłatności za studia, co jednoznacznie wskazuje na naruszenie przez WWSIS dyspozycji art. 160 ust. 3 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym. Odnosząc się do zakresu regulacji, jaki winien zostać zawarty w umowie między uczelnią a studentem zważyć należy, że skoro ustawa posługuje się szerokim pojęciem „warunków odpłatności za studia”, oczywistym jest, że zakresu znaczeniowego tego pojęcia nie można dowolnie ograniczać.

Stosownie do § 20 ust. 1 przywołanego wyżej rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego w sprawie dokumentacji przebiegu studiów, Uczelnia pobiera opłaty za wydanie:

- 1) legitymacji studenckiej i jej duplikatu;
- 2) indeksu i jego duplikatu;
- 3) dyplomu ukończenia studiów, jego duplikatu oraz dodatkowego odpisu dyplomu w tłumaczeniu na język obcy;
- 4) dokumentu stwierdzającego ukończenie studiów podyplomowych i jego duplikatu.

Opłaty za wydanie dokumentów wymienionych w ust. 1 pobiera uczelnia w wysokości zgodnej z poniesionymi kosztami ich wykonania, nie wyższej jednak niż:

- 1) za wydanie legitymacji studenckiej - 5 zł;
- 2) za wydanie elektronicznej legitymacji studenckiej - 17 zł;
- 3) za wydanie indeksu - 4 zł;
- 4) za wydanie dyplomu ukończenia studiów wraz z dwoma odpisami - 60 zł;
- 5) za wydanie dokumentu stwierdzającego ukończenie studiów podyplomowych - 30 zł;
- 6) za wydanie dodatkowego odpisu dyplomu w tłumaczeniu na język obcy - 40 zł.

(§ 20 ust. 2 ww. rozporządzenia).

Prezes Urzędu uważa, że odniesienie do „powszechnie obowiązujących przepisów prawa” nie spełnia warunku określenia w umowie warunków odpłatności za studia. Wskazać należy, że w przypadku relacji przedsiębiorca-konsument, kładzie się większy nacisk na obowiązek informowania słabszego uczestnika runku, jakim zazwyczaj jest konsument, o wszelkich jego obowiązkach wynikających z umowy. Zwiększony obowiązek informacyjny przedsiębiorcy wobec konsumenta wynika nie tylko z przepisów prawa¹, ale również z zasad współżycia społecznego i dobrych obyczajów. Nałożenie tego obowiązku na profesjonalistów spowodowane jest tym, że „jedną z przyczyn strukturalnej słabości konsumenta w jego stosunkach z profesjonalistami jest zachodzący po stronie konsumenta deficyt informacyjny. Europejskie prawo konsumenckie, przyjmując ten aksjomat, opiera ochronę konsumenta na rozbudowanym obowiązku informacyjnym ciążącym na profesjonalistach.” (E. Łętowska, Ustawa o ochronie niektórych praw konsumentów – komentarz, Warszawa 2000, str. 37). Idąc dalej zważyć należy, że ustawodawca, przewidując konieczność zawierania w formie pisemnej umowy między Uczelnią a studentem, przesądził jednocześnie, że relacja między tymi podmiotami - co najmniej w odniesieniu do odpłatności za studia - ma charakter cywilnoprawny. Gdyby celem ustawodawcy nie było przesądzenie, iż pomiędzy uczelnią a studentem nawiązuje się relacja cywilnoprawna, nie posłużyłby się on pojęciem „umowy”, typowym dla prawa cywilnego. Świadczenia pieniężne ze strony studenta podlegają zatem zasadom prawa cywilnego. Jak już wyżej wskazano, jedną z zasad obrotu konsumenckiego jest prawo do pełnej informacji o warunkach zawieranego kontraktu. Student, który w pełni

¹ np. art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie kodeksu cywilnego (Dz. U. Nr 141, poz. 1176 ze zm.), art. 3 ust. 1 i art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz. U. Nr 22, poz. 271 ze zm.), art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 100, poz. 1081 ze zm.), art. 10 ustawy dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503 ze zm.).

ponosi ciężar finansowy pobieranej nauki i w związku z tym zawiera z uczelnią stosowną umowę, musi na etapie zawierania tej umowy mieć zapewnione prawo do korzystania z podstawowych praw kontraktowych. „Obowiązek informowania partnera o istotnych (z jego punktu widzenia) okolicznościach dotyczących kontraktu, jego przedmiotu i treści, przedmiotu świadczenia, a także powinność czynienia tego w sposób prawdziwy, rzeczowy i kompletny – jest cechą generalną prawa umów i wypływa z obowiązku lojalnego kontraktowania” (E. Łętowska, „Prawo umów konsumenckich”, Wydawnictwo C.H. Beck 2002, str. 216-217). Biorąc pod uwagę powyższe uznać należy, że ustawodawca wprowadzając obowiązek zawierania przez uczelnie umów cywilnoprawnych ze studentami niewątpliwie zmierzał do tego, by już na etapie zapisu na studia konsument otrzymywał pełne i rzetelne informacje na temat płatności, jakie będzie zobowiązany ponosić pobierając naukę, a także warunków i wysokości wnoszonych opłat.

Wskazać należy, że w wyroku z dnia 16 września 2009 r. (sygn. akt Ama 84/08) SOKiK stwierdził, że „opłaty z tytułu m.in. wydania indeksu czy dyplomu, jako warunkujące możliwość korzystania z usług edukacyjnych stanowią w ocenie Sądu »odpłatność za studia« w rozumieniu art. 160 ust. 3 ustawy”. Oznacza to, że opłaty wymienione w § 20 ww. rozporządzenia mieszczą się w pojęciu „odpłatności za studia” - w myśl art. 160 ust. 3 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, a jako takie powinny zostać wyraźnie ujęte w umowie zawieranej ze studentem.

Z powyższych rozważań wynika, iż nieuregulowanie przez WWSIS w umowach określających warunki odpłatności za studia na kierunkach: Informatyka; Turystyka i Rekreacja; Filologia Germańska; Filologia Angielska, wysokości opłat za wydanie elektronicznej legitymacji studenckiej, dyplomu ukończenia studiów, duplikatów i dodatkowych odpisów dyplomu, dodatkowego odpisu dyplomu w tłumaczeniu na język obcy, duplikatów indeksu, legitymacji studenckiej oraz legalizację dokumentów, zaś w umowie określającej warunki odpłatności za studia podyplomowe, wysokości opłat za wydanie dokumentu stwierdzającego ukończenie studiów podyplomowych i jego duplikatu, uzasadnia zarzut bezprawnego zachowania Uczelni. Brak postanowień określających wysokość opłat za wydanie dokumentów wskazanych w § 20 ww. rozporządzenia dowodzi faktu, że naruszony został przez WWSIS obowiązek przewidziany w art. 160 ust. 3 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym.

Ad 3) Godzenie w zbiorowe interesy konsumentów, w zakresie zarzutu 1, 2 i 3.

Dla uznania, iż działanie WWSIS stanowi praktykę określoną w art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów konieczne jest także wykazanie, że w wyniku jego stosowania naruszony został zbiorowy interes konsumentów. Fakt godzenia tymi działaniami w sferę interesów konsumentów nie budzi wątpliwości. Na skutek zamieszczenia przez Uczelnię we wzorcu umownym postanowień wskazanych w osnowie decyzji, dochodzi do uszczuplenia zakresu uprawnień konsumentów i obarczenia ich niesprecyzowanymi obciążeniami natury finansowej.

Jak już wyżej wspomniano, w zakresie pierwszego zarzutu, jeżeli WWSiS ma prawo do podwyższenia wysokości czesnego w zależności od inflacji, o tyle studentowi (konsumentowi) powinno być gwarantowane prawo odstąpienia od zawartej umowy, gdy nie jest on w stanie ponieść kosztów podwyżki. W sytuacji, gdy takie uprawnienie nie było zagwarantowane, prawa konsumenta (studenta) ulegały uszczupleniu w stosunku do praw Uczelni. Brak równowagi po obu stronach stosunku zobowiązaniowego niewątpliwie godzi w interes studentów. Odnosząc się do natomiast to zarzutu drugiego i trzeciego wskazać należy, że umowy zawierane przez Uczelnię powinny w sposób prawidłowy regulować warunki odpłatności za studia. Przejawiać się to powinno w ukształtowaniu wzajemnych relacji w

sposób pełny tj. bez pominięcia jakichkolwiek kwestii wymagających regulacji. Zaniechanie wprowadzenia do umów obligatoryjnych - tj. wymaganych z mocy art. 160 ust. 3 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym – regulacji, sytuuje umowę jako godzącą w interesy słabszych uczestników rynku, jakimi w relacji z Uczelnią są konsumenci. Należy podkreślić, że z faktu istnienia utrudnień w zapoznaniu się z całokształtem uprawnień i obowiązków studenta wynika, iż z powodu niepełnej ich znajomości uciążliwe, a nawet niemożliwe może okazać się prawidłowe wykonywanie jego zobowiązań.

Jak już wyżej wskazano, przy założeniu, że konsument ma prawo do pełnej i rzetelnej informacji, brak takiej informacji godzi w jego interesy, zwłaszcza ekonomiczne. Student zawierając umowę na studia powinien bowiem posiadać pełną wiedzę co do tego, że nauka wymaga nie tylko opłaty czesnego, ale także innych opłat i – co ważne – znać ich wysokość. Naruszenie prawa do informacji godzi bezpośrednio w interes konsumenta.

Mówiąc o „zbiorowym interesie konsumentów” należy zaznaczyć, iż ustawa o ochronie (...) nie podaje jego definicji, wskazując jednak w art. 24 ust. 3, że nie jest nim suma indywidualnych interesów konsumentów. O tym, czy naruszony został interes zbiorowy, nie zawsze przesądza kryterium ilościowe, ponieważ czasem jeden ujawniony przypadek naruszenia prawa konsumenta może być przejawem często lub nawet powszechnie stosowanej praktyki naruszającej interes zbiorowy.

W rozpatrywanym stanie faktycznym zachowanie nie dotyczy interesów poszczególnych osób, których sprawy mają charakter jednostkowy, indywidualny i nie dający się porównać z innymi, lecz mamy do czynienia z naruszonymi uprawnieniami określonego kręgu konsumentów, których sytuacja jest identyczna i wspólna dla całej, licznej grupy obecnych i przyszłych klientów przedsiębiorcy (tu: studentów WWSIS). W przedmiotowej sprawie opisane zachowanie WWSIS dotyczy zbiorowego interesu konsumentów, gdyż skierowane jest do nieokreślonego kręgu konsumentów, których nie sposób jednoznacznie zidentyfikować. Antykonsumencki wymiar stosowanych praktyk obejmuje bowiem studentów, z którymi Uczelnia już zawarła umowy o treści zakwestionowanej w toku niniejszego postępowania, jak również potencjalnych studentów. Można dodać, że w roku akademickim 2009/2010 na Uczelni studiuje łącznie 1363 studentów, zatem takiej liczby studentów dotyczy stosowana praktyka WWSIS, nie licząc jej potencjalnych kontrahentów w zakresie umów o studia.

W wyniku powyższego, zdaniem Prezesa Urzędu, uznać należy za uprawdopodobnione naruszenie przez Uczelnię zakazu zawartego w art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 i pkt 2 ustawy o ochronie (...).

Zobowiązanie się WWSIS do podjęcia działań zmierzających do zapobieżenia naruszeniom art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Zgodnie z art. 28 ustawy o ochronie (...), jeżeli w toku postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów zostanie uprawdopodobnione - na podstawie okoliczności sprawy, informacji zawartych w zawiadomieniu lub innych informacji będących podstawą wszczęcia postępowania z urzędu – że przedsiębiorca stosuje praktykę, o której mowa w art. 24 tej ustawy, a przedsiębiorca, któremu jest zarzucane naruszenie tego przepisu, zobowiąże się do podjęcia lub zaniechania określonych działań zmierzających do zapobieżenia tym naruszeniom, Prezes Urzędu może, w drodze decyzji, nałożyć obowiązek wykonania tych zobowiązań. Taka sytuacja zachodzi w niniejszej sprawie. Uczelnia zobowiązała się do podjęcia działań zmierzających do wyeliminowania wykazanych naruszeń, a następnie przedstawiła projekty poprawionych wzorców umów o kształcenie na studiach I stopnia oraz na studiach podyplomowych. Po zapoznaniu się z propozycją Uczelni co do zakresu zmian we wzorcach umownych, Prezes Urzędu uznał, iż przyjęte zobowiązanie uwzględnia zarzuty przedmiotowego postępowania.

Jak opisano w stanie faktycznym, abuzywność postanowienia objętego pierwszym z zarzutów postępowania zostanie usunięta poprzez zagwarantowanie studentowi (konsumentowi) prawa odstąpienia od zawartej umowy, gdy nie jest on w stanie ponieść kosztów podwyżki czesnego. Odnośnie do zarzutu 2 i 3, Uczelnia zobowiązała się, że wypełni obowiązek udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, wynikający z art. 160 ust. 3 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 164 poz. 1365 ze zm.). Do wzorców stosowanych przy zawieraniu ze studentami umów w formie pisemnej, określających warunki odpłatności za studia na kierunkach: Informatyka; Turystyka i Rekreacja; Filologia Germańska; Filologia Angielska, a także za studia podyplomowe, zostaną bowiem wprowadzone postanowienia, które precyzyjnie i wyczerpująco określą wysokość i rodzaj opłat, pobieranych na podstawie § 20 rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego w sprawie dokumentacji przebiegu studiów.

Mając powyższe na uwadze orzeczono, jak w punkcie I osnowy decyzji.

Zobowiązanie WWSIS do złożenia sprawozdania o stopniu realizacji zobowiązań.

Stosownie do art. 28 ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu, w decyzji, nakłada na przedsiębiorcę obowiązek składania w wyznaczonym terminie informacji o stopniu realizacji zobowiązań. Zgodnie z tym przepisem Uczelnia została zobowiązana do złożenia, w wyznaczonym w osnowie decyzji terminie, informacji o stopniu realizacji przyjętego zobowiązania.

W związku z tym orzeczono, jak w punkcie II osnowy decyzji.

Pouczenie: Stosownie do treści art. 81 ust 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w związku z art. 479²⁸ § 2 k.p.c., od niniejszej decyzji przysługuje stronie odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów we Wrocławiu.

Otrzymuje:
adw. Piotr Pelczarski
Kancelaria Adwokacka
ul. Świdnicka 45/1
50-028 Wrocław